

folytatban tagja vagyok a városi képviselő-testületnek. Szólok, harcolok és a jövőben is – míg az „égi és ninivei hatalmak” megengedik – mindent megteszek azért, hogy ez a város és régió lássa önmagát, de mások is látva lássanak minket. Ezen a téren – sajnos – nagyok a mulasztásai a helyi és környékbeli vezetőknél, szerveknek és szervezeteknek. A kultúrára – mint a közösség nagykövete – nagyon sajnálják a pénzt. Hiányzik a szervezett propagáció, a lelkes lokálpatriotizmus, de más kellékek is. A Honti Lapok szerkesztését is főleg azért vállaltam, hogy városunk és környékének történeteit, nyüzsgő állampolgárait propagáljam, megörökítem. Régiómban – egy-két esettől eltekintve – hiányzik a kevésbé önző vállalkozói réteg, amely mozgásba hozná a gazdasági szférát. Hogy például is illusztráljam: Ipolyságon a vállalkozók nem hajlandók semmilyen szervezetbe tömörülni. Örök törvény: egyéni ügyeskedéssel még senki sem jutott messzire – csak az összefogás szülhet csoda dolgokat. A célom tehát az, hogy Ipolyság és környéke jobban épüljön be a szlovákiai, a Kárpát-medencei s most már az európai gazdasági és kulturális vérkeringésbe. Hadd ne legyen e probléma részletezése ennek az interjúnak a tárgya. Találók rá módot, hogy elképzeléseimről bővebben szóljak.

Pedagógusként, közéleti emberként hogyan értékeli az Ipolyságon eltöltött évtizedeit abban a tudatban, hogy számtalan lehetőség volt az ország fővárosában nagyobb karriert csinálni?

– Még nyugdíjas koromban is /64 évesen/ főleg pedagógusnak tartom magamat, habár az utóbbi három évben már egyáltalán nem gyakorlom ezt a hivatást. Eddigi életem summázásakor megállapítottam, hogy 38 éves pedagógiai munkám eredménye a legsúlyosabb és talán legértékesebb tétel. A közéleti ember eredményei mindig viszonylagosak, ez a szereplés sokkal forgandóbb.

El kell mondanom azt is, hogy sem szűkebb pátriában, sem ebben az országban a közéletiségnek nincs méltó rangja, tisztelete. Ennek egyik oka sok közéleti ember kétértelmű viselkedése, másrészt a társadalomban meggyökeresedett ama kritériumok, melyek szerint a közéleti szereplést vállalkozat értékelik az emberek. A megbízhatóság is alacsony szinten mozog. Az emberek egy része számára vonzóbbak a vagánykodó, populista szerencselovagok, mint a megfontoltabb, józanabb közéletiek. Végeredményben úgy vélem, hogy magatartásommal, kezdeményezéseimmel világra segítettem néhány jó döntést. Fontosnak tartanám a magyar értelmiség serényebb közreműködését a közéleti küzdőtereken. Ne zárkozzunk nyűgös elefántcsonttornyainkba, inkább fogjunk össze, és segítsük ezt a nemzeti közösséget. No és a karrier? Sose volt számomra annyira vonzó, hogy miatta sok egyébről lemondtam volna.

Minek örül mostanában a legjobban?

– A két kis unokámnak, az ötéves Ákosnak és a kilenc hónapos Lillának. Annak is nagyon tapsoltam, amikor 2004. április harmincadikánál éjjelén – habár csak szimbolikusán – megtörtént az Ipolyság–Parasspuszta határátkelón a határbontás. Ennek a lépésnek az egészséges folytatását várom a következő hónapokban, években.

Köszönöm az interjút.

Morvay Imre

OKTATÁS

Az állam a településekre bízta a döntést

Szlovákia iskolarendszere az utóbbi években óriási változásokon megy keresztül. Változik az iskolai intézményrendszer – mint egység – értelmezése, és két részre oszlik. Egyik rész az állam által garantált oktatás, amelyet az alap- és középiskolák biztosítanak, a másik pedig az összes többi oktatási intézmény /óvodák, napközi otthonok, étkezdék, művészeti alapiskolák és szabadidőközpontok/, amelyek működéséhez az állam csak hozzájárul, és a településekre bízta, hogy saját forrásaikból pótolják-e a hiányt, vagy megnyesegítik az intézmény tevékenységét. A községek – mint alapítók – nagyon jól tudják, hogy a jobb jövő a művelt ifjúságban rejlik, szívesen költenének az oktatási intézményekre, ha lenne miből. Költségvetéseik viszont annyira feszítettek, hogy egyre nehezebben látják el az átruházott feladatokat.

E tények jellemzik az ipolysági oktatási ügyet is. Az **alapiskolai oktatásra** nyújtott összegek teljes egészében fedezik a kiadásokat, a többi intézményről azonban ez nem mondható el. A legnagyobb veszélyben a **kis óvodák** vannak, melyek a 10 körüli gyermeklétszám esetén nem működtethetők egész naposként. Konkrétan a városrészek /Tesmag és Pereszleny/ óvodáiról van szó, ezért a szülőkkel történt megegyezés alapján szeptembertől félnapos üzemeltetésre térünk át. Ez a megoldás még mindig jobb, mintha bezártuk volna a két óvodát. Másik kérdéses terület az 1–4-es

napközik, ill. az **iskolai klubok** kérdése. A fenntartási költségek hiánya miatt az iskolaigazgatók a nevelőnők munkakötelezettségét lesznek kénytelenek csökkenteni, amit esetleg nevelési tantárgyak oktatásával pótolnak.

Változik a **szakköri tevékenység** finanszírozásának módja is. 2004 szeptemberétől tervezik bevezetni az ún. szakköri utalványok rendszerét: minden gyerek /tanuló/ évi 1000 koronás utalványt kap, melynek felhasználásáról a szülő dönt. Azaz ő dönti el, melyik nevelőtevékenységet folytató intézménynek adja. Ez lehet szakköri tevékenység, iskolai klub, művészeti alapiskola vagy szabadidőközpont. Feltételezhető, hogy amíg ezeket az utalványokat az iskolaigazgatók fogják kiállítani, ill. szétosztani, mindent el fognak követni, hogy az iskola kapja. S ez komolyan veszélyezteteti a **szabadidőközpont** létét.

Ahány oktatási intézmény, annyi probléma vár megoldásra. És akkor még nem említettem a beázó tetőket, a csöpögő csapokat vagy a szülők szinte kilátástalan „pénzügyi” helyzetét, pedig ezek is befolyásolják gyermekeink felkészülését. Mindezen gondok, problémák mérséklésén, ill. megszüntetésén a városi hivatalban egy szakosztálynyi munkacsoport fáradozik, hogy az iskolák és az oktatási intézmények folyamatosan működhessenek.

Dr. Kolev Adrienn

Az Ipolysági Magyar Tanítási Nyelvű Gimnázium ballagó osztálya, 4.A osztályfőnök dr. Révész Angelika